

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych Digital Rights Ireland i Seitlinger (C-293/12 i C-594/12, EU:C:2014:238, zwany dalej „wyrokiem Digital Rights Ireland”) (w tym, w szczególności, pkt 60–62 tego wyroku) ustanawia bezwzględne wymogi prawa Unii mające zastosowanie do prawa wewnętrznego państwa członkowskiego normującego dostęp do danych zatrzymywanych zgodnie z ustawodawstwem krajowym, mające na celu zapewnienie zgodności z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)?
- 2) Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Digital Rights Ireland rozszerza zakres stosowania art. 7 lub 8 karty w sposób wykraczający poza zakres art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności określony w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de A Coruña (Hiszpania) w dniu 4 stycznia 2016 r. – Abanca Corporación Bancaria S.A./María Isabel Vázquez Rosende

(Sprawa C-1/16)

(2016/C 098/29)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de A Coruña

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Abanca Corporación Bancaria S.A.

Druga strona postępowania: María Isabel Vázquez Rosende

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ⁽¹⁾ w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich można interpretować w ten sposób, że skutki restytucyjne wynikające ze stwierdzenia nieważności zawartej w umowie kredytu klauzuli dolnego progu z uwagi na jej nieuczciwy charakter są wywoływane nie od dnia zawarcia umowy, lecz od późniejszej chwili?
- 2) Czy kryterium dobrej wiary zainteresowanych, które stanowi podstawę do ograniczania mocy wstecznej wynikającej ze stwierdzenia nieważności warunku z uwagi na jego nieuczciwy charakter, stanowi pojęcie autonomiczne prawa Unii podlegające jednolitej wykładni we wszystkich państwach członkowskich?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, jakie przesłanki należy uwzględnić w celu stwierdzenia istnienia dobrej wiary zainteresowanych?
- 4) W każdym przypadku, czy z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG jest zgodna wykładnia pojęcia dobrej wiary zainteresowanych w ten sposób, że mógł działać w dobrej wierze przedsiębiorca, który przygotowując umowę, doprowadził do nieprzejrzystości decydującej o nieuczciwym charakterze klauzuli?
- 5) Czy z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG jest zgodna wykładnia pojęcia dobrej wiary zainteresowanych w ten sposób, że dobra wiara przedsiębiorcy może być oceniona abstrakcyjnie bądź – przeciwnie – powinna ona być oceniana z uwzględnieniem zachowania przedsiębiorcy w konkretnym przypadku zawierania umowy?

- 6) Czy ryzyko poważnych komplikacji, które stanowi podstawę ograniczenia mocy wstecznej wynikającej ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, jest pojęciem autonomicznym prawa Unii podlegającym jednolitej wykładani we wszystkich państwach członkowskich?
- 7) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, jakie kryteria należy wziąć pod uwagę?
- 8) W każdym przypadku, czy z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG jest zgodne, że ryzyko poważnych komplikacji ocenia się, biorąc pod uwagę jedynie komplikacje, które mogą powstać po stronie przedsiębiorcy, czy też należy również uwzględnić szkodę powstającą po stronie konsumentów z uwagi na brak pełnego zwrotu kwot zapłaconych na podstawie wspomnianej klauzuli dolnego progu?
- 9) Czy zgodnie z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG ryzyko poważnych komplikacji dla publicznego porządku gospodarczego w przypadku wniesienia przez konsumenta powództwa indywidualnego należy ocenić, uwzględniając wyłącznie konsekwencje gospodarcze tego konkretnego powództwa, czy też uwzględniając skutki gospodarcze, które miałyby ewentualne wniesienie powództw indywidualnych przez znaczną liczbę konsumentów?

(¹) Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2016 r. –Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-5/16)

(2016/C 098/30)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (¹);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE oraz o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Deklarowanym celem zaskarżonej decyzji jest złagodzenie strukturalnej nierównowagi między podażą uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na unijnym rynku a popytem na nie, która powoduje, że uprawnienia do emisji nie osiągają na rynku cen zgodnych z oczekiwaniami unijnego prawodawcy. Zasadniczym sposobem na osiągnięcie tego celu jest ustanowienie mechanizmu rezerwy stabilności rynkowej (MSR), który polegać ma na zmniejszaniu liczby dostępnych na rynku uprawnień do emisji poprzez skierowanie ich do rezerwy w przypadku wystąpienia znacznej nadwyżki uprawnień do emisji na rynku i spełnienia określonych warunków, zaś w przypadku spadku liczby dostępnych na rynku uprawnień do emisji poniżej 400 mln – na zwiększaniu wolumenów uprawnień do emisji sprzedawanych na aukcjach.